

TOBIAS LINDQVIST

Svar till Nikias Sarafoglou och Tor Jacobson. Slutreplik

Nikias Sarafoglous kommentar är omfattande och belyser flera av de problem som min rankning medför. Jag håller med om det mesta. Inledningen är intressant och speglar flera av de mängder av kommentarer som jag fått på artikeln.¹ Ni som läsare tolkar ofta min rankning som den enda rätta och sanna medan jag snarare försöker hävda motsatsen i texten. Jag tror dock att en anledning till detta är avsaknaden av liknande rankningar i Sverige. Flera bidrag inom detta område vore synnerligen välkommet. Det är också betydelsefullt att någon annan än jag bidrar med en liknande studie, med andra uppfattningar i de subjektiva valen.

I min studie har jag försökt att följa liknande studier i andra länder på området för att underlätta jämförelser. Naturligtvis, som jag skriver i artikeln, är de individuella rankingarna väldigt känsliga för val av metod. Rankningen av institut/lärosäte och övergripande resultat, såsom att 40 procent har noll poäng, skillnad mellan kön och titel och i vilka tidskrifter som populationen publicerar mest i, är mer robusta. Sarafoglous slutsats håller jag helt med om och alla problem som nämns där tar även jag upp som svagheter i min egen artikel.

Jag vill också betona min inledande frågeställning om vilken nationalekonom i Sverige som har bäst publiceringsmeriter. Det finns flera metoder att använda för att rangordna forskare och den som jag använt är kanske mest rättvis för de bästa, dvs för att

finna de allra bästa (vad gäller publiceringar). Frågeställningen är alltså helt avgörande för rankingskriteriet och det jag har valt ger en mycket hög vikt till de mest prestigefyllda tidskrifterna. Man ser också att man med min metod för rankning kommer ganska snabbt ner på försumbara poängnivåer. Mitt kriterium ligger nära vad världens elituniversitet använder vid rekrytering, befordran och lönesättning. Det informativa med rankingen är då att man mycket snabbt hamnar på obetydliga poäng. Med andra ord så finns det bara ett fåtal svenska ekonomer som är konkurrenskraftiga i sådana sammanhang.

Tor Jacobsons fråga är relevant och jag skall därför beskriva problematiken kring mitt val av population lite mer detaljerat. Min första tanke var att göra en ranking över alla svenska aktiva nationalekonomiska forskare. Ganska snabbt insåg jag att detta skulle bli ett väldigt subjektivt val från min sida för att besvara frågor huruvida man är nationalekonom och vem som är aktiv eller inte. Dessutom skulle jag behöva ta reda på samtligas medborgarskap (vem är svensk) och det skulle bli en arbetsam uppgift att leta reda på varenda doktor i nationalekonomi samt huruvida de är i livet eller inte, t ex pensionärer, arbetande i näringslivet och forskare utomlands.

Ett enklare och mer objektiva sätt att definiera en population var att via hemsidor på Internet endast inkludera de forskare som tillhör en nationalekonomisk institution tillhörande en svensk högskola eller universitet. Detta visade sig dock ganska snabbt bli

TOBIAS LINDQVIST är doktor i nationalekonomi och verksam vid IUI. Hans forskning är inriktad på företagsfusioner och förvärv samt experimentell ekonomi. tobiasl@iui.se

¹ Filen där hela rankingen återges på min hemsida har laddats ned 3159 gånger t o m 1 oktober, vilket är mer än dubbelt så mycket som det mest nedladdade workingpapperet från i år på IUI.

absurt då en del fristående forskningsinstitut i nationalekonomi skulle exkluderas, bl a de topprankade IIES. Jag valde därför att utvidga min population till att omfatta även fristående forskningsinstitut. Naturligtvis blir det även subjektivt att definiera dessa men jag försökte inkludera de som i alla avseenden (utom att de just är fristående från ett lärosäte) liknar en institution på ett universitet, t ex finansierar och handleder doktorander, har regelbundet återkommande seminarier, inga vinstintressen, inga snäva forskningsrestriktioner och inga andra väsentliga uppgifter utanför forskningen.

Nu kan man ställa sig frågan hur man skall göra med en enhet som uppfyller dessa villkor men tillhör en större enhet som inte uppfyller villkoren. Kanske är Riksbankens forskningsenhet en sådan. Jag övervägde faktiskt att inkludera denna. Om vi antar att Riksbankens forskningsavdelning hade samma forskare anställda i augusti 2002 som idag hade de vid detta tillfälle fått 203,85 poäng, dvs en fjortonde plats (av 32) på rankningen av institut/lärosäten. Produktivitet målet (poäng/antal forskare = 25) ger en nionde plats på rankningen.